

ΠΑΡΘΕΝΕΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

(Του Χουζέου)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN DE KERLECO

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ

«Όχι, δεν ήταν άπο τις συνηθισμένες όμορφές ή όμορφιά της 'Αριέλλας. Ήταν άπαράλληλη σαν μιιά Παναγία τού Ραφαήλ. Τό γλυκό, λεπτό της πρόσωπο, μέ τά μεγάλα έκστατικά μάτια, τήν ίσα μύτη καί τό μικρό στόμα, μέ τά γραμμένα χείλη, τήν έκαιναν νά φαίνεται σαν μιιά ζωντανή ζωγραφιά.

Είχε μιιά τόσο ούρανια έκφραση, όστε αὐτός πού τήν κίτταζε, έννοιθε νά σταίξει μέσα στήν ψυχή του κάτι γαλήνιο καί φωτεινό. έννοιθε μιάν άρρητη καί θεία ήδονή.

Δέν ήταν λοιπόν παράξενο, άν όλοι οί νέοι τού χωριού ήσαν προσέλα έρωτευμένοι μέ τήν 'Αριέλλα. Κι' επειδή ή 'Αριέλλα ήταν πούδ εύλαβής καί πήγαινε τακτικά στήν έκκλησία, όλοι οί νέοι ήσαν επίσης πούδ εύλαβείς καί κάθε τόσο πήγαιναν νά προσευχηθούν κι' αὐτοί μαζί της. Τώρα, άν τήν ώρα της λειτουργίας πρόσεχαν περισσότερα

στήν 'Αριέλλα, παρά στήν Παναγία, δέν έκταγαν αὐτοί γι' αὐτό, άπό έμπαξέ τόσο ή νέα κόρη μέ τήν Παρθένα Μαρία, όστε μορούσε κάποτε νά πάει κανείς τή μιιά γιά τήν άλλη.

Έτσι ή ώραίά κοπέλλα σώσασζε γύρω της τό θαυμασμό καί τή λατρεία, όπως τό τριαντάφυλλο σωσάσζε γύρω του τό μεθυστικό του άρωμα.

Μολαταύτα, ή 'Αριέλλα δέν έδινε καί μεγάλη προσοχή στούς νέους πού τήν περιστοιχίζαν. 'Ο μόνος πού τήν ένδιέφερε, ό μόνος πούσινε τήν καρδιά της νά χτυπά, ήταν ό Ζάν, ό πού χωριτωμένος άπ' όλους τούς λεβέντες τού τόπου.

Έτσι, όταν ένα βράδυ τόν συνάντησε στήν άκρομαλιά καί τήν κίτταζε μέ τό μεγάλο του μάτια έκστενακά, σαν νά ήθελε κάπ νά της πη, ή 'Αριέλλα σταμάτησε ήνωτακτικά.

‘Ο Ζάν πήρε τότε τρυφερά τά χέρια της μέσα στό χέρια του καί τήν κίτταζε μέ πάθος στό μάτι. Γιά μερικέδες στιγμές σώπαινε σγργανημένος.

‘Υστερα της είπε μέ φωνή τρυαίωμένη :

— 'Αριέλλα, σ' άγαπάω! Θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

‘Ο Ζάν ήτανε νέος κι' όμορφος. Ήταν ό πού δυνατός καί πού άξιος στό ψάρεμα, τίμος κι' έργατικός. Πώς λοιπόν μορούσε νά τού πη εδώς ή νέα κόρη;

Χωρίς λοιπόν ν' άποτραδίξει τά χέρια της, πού της τά κρατούσε εκείνος αϊχμάλωτα, σαν μι-

κρά, λεικά περιπεριόρατα, μέσα στό δυνατά, ήλιοκαμένα του χέρια, τού άπογράθηκε μέ τήν άπαλή φωνή της :

— Ναι, Ζάν, θέλω νά γίνω γυναίκα σου.

‘Ο νέος σγργανήθηκε βαθεά. Καί μέ τήν ψυχή γεμάτη χαρά, έσφιξε τήν 'Αριέλλα πάνω στό στήθος του μέ λαχτάρα.

Έτσι έγιναν οί άρραβώνες τους, έτσι άντήλλαξαν τούς πρώτους όρκους καί τό πρώτο φίλημα της άγάτης σμιιά στή θάλασσα, τήν πλανεύτρα καί τήν άπιστη θάλασσα.

Οί γονείς της 'Αριέλλας κι' εχαιρήθησαν δέχτηκαν τόν Ζάν γιά γαμπρό τους. Μά κι' ό γέρο πατέρας τού Ζάν ήταν ένθουσιασμένος, γιάτι θά έκαινε νύφη του τή «Μικρή Παναγίτσα», καθώς έλεγαν όλοι στό χωριό τήν 'Αριέλλα.

Αὐτές τίς ήμέρες άκριθώς έφτασε στό χωριό ένας νέος ζωγράφος άπ' τό Παρίσι, γιά νά ζωγραφίστη μερικέδες ομοιαντικέδες τοποθεσίες της πανέμορφης Βρετανίας.

Καί πάφερε έτσι ή τύχη, όστε ό ζωγράφος αὐτός νά μείνη στό σπίτι της 'Αριέλλας, τό όποιο ήταν χωρισμένο στό πού πομπικό μέρος τού χωριού, σμιιά στούς βράχους της θάλασσας.

‘Ο νέος ζωγράφος έμεινε έκθαμβός μόλις αντίκρουσε τήν 'Αριέλλα καί θέλησε νά τή ζωγραφίστη. Ή 'Αριέλλα σκέφτηκε, ότι ίσως δέν θά τό ήθελε αὐτό ό Ζάν, άλλ', ό νέος ζωγράφος ήταν τόσο χωριτωμένος, τήν κίτταζε κι' ένα βλέμμα τόσο γλυκό, πού ή «Μικρή Παναγίτσα» δέχτηκε τέλος νά τού χρησιμεύσει γιά μοντέλλο.

Έτσι, ό νέος καλλιτέχνης έξεχασ άμέσως τίς ώραίες τοποθεσίες της Βρετανίας κι' άρχισε νά ζωγραφίστη τήν πανέμορφη κόρη.

Τή ζωγράφιζε καί σγγχρότως έξιμουσθε τήν όμορφιά της. Της έλεγε πώς ήταν άπερόχως όμοια, πώς τού έκαινε πούδ μεγάλη έντύπωση αὐτό τήν πρώτη στιγμή πού τήν είδε καί πώς ήταν κοίμα μιιά τέτοια καλλονή νά μένη θαμμένη σ' ένα χωριό.

‘Αν ήθελε νά πάει μαζί του στό Παρίσι, θά τή άναμώρυσσαν όλοι εκεί βασίλισσα της όμορφιάς καί αὐτός, αὐτός δέν θά ήθελε πού νά εινε παρ'ό ένας σκλάβος της.

‘Η 'Αριέλλα εβρισεκε μιιά άγνωστη γι' αὐτή

Είχαν άνεβεί στόν έξώστη τού φάρον καί παρακολουθούσαν τό δραματικό θέαμα κι' άγωνία.

χοητεία στὰ λόγια του νέου ζωγράφου. Ή περιγραφές του γιά τὸ Παρίσι ἦσαν τόσο μαγευτικὰ... Μὰ θυμῆθεξε ἔξωφρα τὸν Ζάν καὶ εἶπε στὸν καλλιτέχνη :

— Εἶμαι ἀραβωνιασμένη.
— Ἀραβωνιασμένη; ψήφισε μὲ θλίψη ὁ καλλιτέχνης. Καὶ ποῦς εἶνε ὁ ἀραβωνιαστικὸς σου ;

— Εἶνε, ἀπάντησε ἡ Ἀρμιέλλα, ὁ Ζάν, ἕνας νέος φαρᾶς.
— Θεέ μου!... Θὰ γίνετε ἡ γυναίκα ἐνὸς φαρᾶ ἐσείς!... Ἐσείς ποῦ εἶστε γεννημένη γιά νὰ εἶστε βασίλισσα; ;...

Ἡ Ἀρμιέλλα χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ὁ Ζάν ἔμαθε ὅτι δέχτηκαν νὰ φιλοξενήσουν ἕναν ἀγνωστὸ νέο στὸ σπίτι τῆς Ἀρμιέλλας καὶ ὅτι ἡ ἀραβωνιαστικὰ του προθυμοποιήθηκε νὰ ποῦσῃ γιὰ χάρι του, θυμώσε καὶ λιπήθηκε ποῦ. Πῆρε τὴν Ἀρμιέλλα ἰδιωτέρας καὶ τῆς ἔκανε πικρὰ παράπονα.
Μὰ ἡ νέα, ἐπιρρασιμένη ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ζωγράφου, τοῦ φώναξε ἀπερίσκεπτα :

— Ἐγὼ εἶμαι γεννημένη γιά νὰ γίνω βασίλισσα καὶ ὄχι γυναίκα ἐνὸς φαρᾶ! Τ' ἀκούεις;... Μὴ μὲ ζῶντες λατῶν, σὲ παρακαλῶ...
Ἡ Ζάν ἔκρινε ἕνα δυνατὸ πόνον στὴν καρδιά του. Κόπταξε μὲ ἀγωνία τὴν Ἀρμιέλλα, ελπίζοντας ὅτι θὰ μετάνιωσεν γιὰ τὰ σκληρὰ τῆς λόγια, μὰ ἔνα κείνη ἐξακολούθησε νὰ τὸν κριτᾶν μ' ἕνα βλέμμα ἀγέρωχο καὶ πεοφρονητικὸ.

Ἡ Ζάν ἔσπρωξε τότε σὺν κατάδικῳ τὸ νεφρὸ του καὶ ἔφυγε ταπεινωμένος καὶ συντριμμένος ἀπ' τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του.

Ἐνας μῆνας πέρασε.
Ἄλλοι στὸ χωριὸ ἦσαν περὶ βέβαιον, ὅτι ἡ Ἀρμιέλλα θὰ παντρευόταν μὲ τὸν Παρισινὸ ζωγράφου.

Τὴν ἔβλεπαν κάθε μέρα μαζὺ του, στίς ἀρογιαλιές καὶ στίς δρομὸς τοῦ χωριοῦ.

Ἡ Ζάν μ' ἀπεριγρατὸ πόνον στὴν καρδιά, τοῦς ἀντίκριζε νὰ περνοῦν πλάι του καὶ ἀναστενάζε.

Ἡ Ἀρμιέλλα φαινότανε τόσο προσφιλομένη στὸ νέο της φίλο, τόσο ἀποροφρημένη ἀπ' τὰ λόγια του, ποῦ δὲν ζοῦσε στὴ γῆ, πετόουσε στὰ σύννεφα. Γιὰ τὸ Ζάν δὲν εἶδεινε περὶ κανένα ἐνδιαφέρον.

Μολαταῦτα, ὁ φτωχὸς νέος δὲν μπορούσε νὰ τὸ πᾶρη ἀπόφραση, ὅτι ἡ Ἀρμιέλλα τὸν εἶχε ἀρνήθει γιά πάντα. Νόμιζε πὼς ἦταν μὴ προσωπική της ἰδιοτροπία, πὼς καὶ πάλι μιά μέρα θὰ γύριζε σ' αὐτόν. Δὲν ἔβλεπε ἄλῳτα, ὁ δυστοχιμένος, ὅτι ἡ καρδιά του γυναικὸν εἶνε τόσο ἀστατή, ὅπως ἡ θάλασσα ἡ πλανεύτρα καὶ ἡ σκληρὴ θάλασσα.

Κι' ὅταν ἄλῳτα τοῦ λέγανε, ὅτι ἡ Ἀρμιέλλα ἔχει ἀραβωνιαστέι περὶ μὲ τὸ ζωγράφου, ὁ Ζάν σκεπτότανε :

«Αὐτὸς ὁ καταραμένος Παρισινὸς τῆς ἔκανε χωρὶς ἄλλο μάγια. Δὲν φταίει ἐκεῖνη. Γιὰ νὰ διαλυθοῦν τὰ μάγια, πρέπει νὰ νηστεύω καὶ νὰ προσεχηθῶ γιά πολλὰς μέρας».

Ἐτοὶ ὁ ἀπλοῦς Βρετιτῶς πίστευε πάντα στὴν ἀγνόητα καὶ στὴν πίστη τῆς Ἀρμιέλλας καὶ ἔλαβε ὅτι μιά μέρα θὰ γύριζε ξανά στὴν ἀγαλιά του.

Μὰ ποιοῦσε ὥστόσο ποῦ, πέρα ποῦ καὶ ἔκλαιγε ὄφρας ὀλόκληρες πικρὰ.

Ἡ Ζάν ἔβλεπε τὸν προσπαθῶσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος. Δὲν μπορούσε σ' αὐτὸς νὰ καταλάβῃ πὼς ἔτσι ἀπότομα ἄλλαξε ἡ «Μισρὴ Παναγιώτα».

Ἡ Ζωγράφου, ἀγαποῦσε ποῦ τὴ θάλασσα καὶ πῆγανε σιγὰ μὲ τὴ βάρκα, μόνος του ἢ μαζὺ μὲ τὴν Ἀρμιέλλα.

Ἐνα βράδυ, ποῦ ἡ Ἀρμιέλλα εἶχε δουλεῖ ἀπὸ σπίτι καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ὁ νέος καλλιτέχνης ἀνοῖχτηκε ποῦ μαζουρὰ μὲ μιά μικρὴ ἄσχη βάρκα, τὴν ἴσπια χρησιμοποιεῖ πάντα. Μὰ ἔξωφρα ἡ θάλασσα ἀγέρωχη, ἀρρασιμένα κίματα σφαιρώσαν καὶ ἡ μικρὴ βάρκα ἄρχισε νὰ παραδέρνῃ μέσα στὴν τρικυμία. Ἡ Ἀρμιέλλα εἶχε ἀντιληφθεῖ τὸ κίνδυνον, εἶχε ἀνησυχήσει καὶ παρακολούθησε τότε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δουκατιοῦ της τὴν πᾶλη τοῦ ἀγαπημένου της μὲ τὰ κίματα. Ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ ἀγωνία της ἦταν μεγάλῃ. Κι' ὅταν εἶδε περὶ ὅτι ἡ θάλασσα ἀγέρωχη ἄλῳτα περισσότερο, κατέβηκε στὴν ἀρογιαλιά, ποῦ ἦταν μαζεμένος πολλὸς κόσμος, ἀνήσυχος καὶ ταρραμένος. Μερωκοὶ γέροντες καὶ κληρικοὶ εἶχαν ἀνεβῆ στὸν ἐξώστη τοῦ φράου καὶ παρακαλοῦσαν τὸ θεοαπόστολὸν θεάμα μ' ἀγωνία...

— Τὶ ἀδέξιος ποῦ εἶνε! εἶπε κάποιος γιά τὸ ζωγράφου. Δὲν ξέ-

ρει καθόλου τὴ θάλασσα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Κριτᾶτε... Ἄφρασε νὰ τὸν παρασῆν τὸ ὄραμα...

Τώρα περὶ ἡ μικρὴ βάρκα δὲν ἐπάκουγε καθόλου στὸν κυβερνήτη της, ἦταν ἔρραμο τὸν κίματα.

— Γιὰ τ' ὄραμα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ἡ Ἀρμιέλλα, δὲν βρίζεται ἕνας ἄνθρωπος νὰ τὸν σώσῃ; Ἐσεῖς ὄλοι εἶστε παιδιὰ τῆς Βρετανίας, ἔχετε καλὰ τὴ θάλασσα, μαροῦτε, ἂν θέλατε, νὰ τὸν βοηθήσετε...

Μὰ κινεῖς δὲν ἤθελε νὰ ροινοκονομένη γιά τὸ νεφρὸ ξένο. Ἐξωφρα ἡ Ἀρμιέλλα γύρισε καὶ εἶπε λίγο ποῦ πέρα τὸ Ζάν. Στέονταν καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, μαζὺ μὲ τοῦς ἄλλους, καὶ κριτᾶσε τὴν μικρὴ βάρκα ποῦ τὴν ἔσπρωκεν ἔδω καὶ ἐκεῖ τὰ κίματα.

— Τὶ θέλει αὐτὸς ἔδω; σκέφτηκε ἡ Ἀρμιέλλα. Ἦθελε γιά νὰ ἰδῇ τὸν ἀντίφρὸ του ποῦ γάνεται στὴ θάλασσα; Ἄ, τὸν ἀνάδρω!...

— Ἀλλοῖμονο!... φώναξε κάποιος ἀπ' τοῦς κληρικοῦς. Ἡ βάρκα θὰ συντριφθεῖ πάνω στοῦς βράχους!

Μιά κραυγὴ πόνου καὶ ἀπελπίστας ἀκούσθηκε. Ἦταν ἡ Ἀρμιέλλα. Μὴ μποροῦντας νὰ συγκρατήσῃ τὴ φωνή της, θηρυώσε τώρα σὺν τρελλῇ.

Τότε ὁ Ζάν πῆγε κοντὰ της γιά τὸ ρώτησε σιγὰ :
— Ἀρμιέλλα, τὸν ἀγατῶ λοιπὸν τόσο ποῦ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο;

— Ναι, τὸν ἀγατῶ ποῦ, εἶπε ἡ Ἀρμιέλλα, μὴν μποροῦντας νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα της.

— Καὶ τί θὰ κάνεις ἂν πᾶγῃ;

— Ἡ Ζάν ἔκρινε μιά κίνησι ἀπελπίστας, χαμογέλασε θλιβερὰ καὶ ἀπεγοησμένα καὶ ὕστερα προχώρησε πρὸς τὴν ἀμμουδιὰ μ' ἄσχη νὰ πρῶχῃ μὲ βάρκα στὴ θάλασσα.

Ἡ Ἀρμιέλλα ἔτρεξε κοντὰ του.

— Τὶ θὰ κάνεις; πὸν ρώτησε.

Κι' ἐκείνος ἀποκρίθηκε :

— Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν σώσω, ἀφοῦ τὸν ἀγατῶ.

— Ζάν, φώναξε κάποιος στὸ νέο, εἶνε τρελλὰ αὐτὸ ποῦ θὰ κάνεις. Δὲν σκέφτεσαι τὸ γέρο σου πατέρα; Ὁ καὶ παρασῆν καὶ ἔσπινε τὰ ρέματα καὶ θὰ χαθῆτε καὶ οἱ δύο.

Μὰ ὁ Ζάν δὲν ἄκουγε κανένα περὶ.

— Νὰ προσεχηθεῖ καὶ γιά τοῦς δύο μας ἂν πινοῦμε, εἶπε στὴ νέα, κριτᾶζοντας τὴν μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀπεριγρατὸ πόνον.

Ἦταν πρῶτης τάξεως θαλασσοὶ ὁ Ζάν.

Ἀνοῖχτηκε μὲ τὴ βάρκα του στὴ θάλασσα, ἀγωνίστηκε μὲ τὰ κίματα, κινδύνεψε δεκά φορες νὰ βυθισθῇ, μὰ τέλος κέρησε τὴ βάρκα τοῦ ζωγράφου ποῦ εἶχε σκεδῶν λαποθιμῆσε ἀπ' τὸν τροχὸ καὶ τὴν ἀγωνία του. Δυὸ—τρεις σπυρμαῖες χόρριζαν περὶ τῆς διῶ βάρκας. Ἡ Ζάν ἔσπρωξε καὶ ἄλῳτα τὸ χέρι του νὰ κινήσῃ τὴ βάρκα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εἶχε σκοπίσει τὴν ἐπιτυχία του, μὰ ξαφρικὰ, ἕνα μεγάλο κίμα τὴν ἀνέτρεψε καὶ ὁ ζωγράφος βρέθηκε στὴ θάλασσα!...

Ἡ Ζάν δὲν τάχασε. Πῆδησε στὸ νερὸ, ἀρπᾶξε στὰ δυνατὰ τὸν χέρι τὸν λιτόμοτο καλλιτέχνη καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ βάρκα του.

Γύρω ἡ θάλασσα βούιζε καὶ συνταροῦσαν ἀγέρωχη. Μὰ ὁ Ζάν ἀρπᾶξε τὴ κομπὰ καὶ σὲ λίγο ἔφτασε στ' ἀρογιαλιά.

Ἐκεῖ ὄλοι τὸν δέχτηκαν μὲ συγκίνηση.

Ἡ Ἀρμιέλλα θέλησε νὰ πᾶρη τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸ φιλήσῃ, μὰ ὁ Ζάν τὸν τράβηξε καὶ ἔφυγε μαζουρα.

Ἡ Ἀρμιέλλα εἶχε ἀγκαλιάζει τώρα τὸ ζωγράφου καὶ ἔκλαιγε ἀπὸ συγκίνηση!...

Ἡ τρικυμία ἐξακολούθησε καὶ τὴ νύχτα. Καὶ ποῦ ἀργὰ, ὅταν ἡ ἀρογιαλιά ἦταν ἔρημη καὶ τὰ παράφρα ὄλον τὸν σπᾶν ὀρασιμένα, ὁ Ζάν κέρησε τὸ γέρο του πατέρα, ποῦ κινώτανε ἦνος, τὸν φίλησε σιγὰ, ποῦ ἀργὰ, γιά νὰ μὴ τὸν ξυπνήσῃ καὶ κατέβηκε ὕστερα στ' ἀρογιαλιά. Στάθηκε μιά στιγμή, ἔραξε ἕνα λιπημένο βλέμμα πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ἀρμιέλλας καὶ ὕστερα εἶχτηκε στὴ θάλασσα, τὴν πλανεύτρα καὶ τὴν ἀστατή, σὺν τὴν καρδιά της γυναικας, θάλασσα!...

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Στὸν Τάφο τοῦ Συζύγου (Τοῦ Θ. Μάτεῦ)

ΠΡΟΞΕΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»

Ρωμᾶτζο τοῦ κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο ἀπ' τὴ ζωὴ τὸν βλαμῆδων, τὸν ἀνταρτηδων καὶ τὸν ἀλανιᾶρῆδων τοῦ παλῆου, καλοῦ καιροῦ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Τὸ τέλος τοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ θλίψη, ὅπως καὶ τὰ γερωτεῖα τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

— Ὁ ἔρωτος εἶνε ἡ αἰδέρας ἡ λίσπη.

— Τίποτε δὲν μεγαλῶνει τὸν ἔρωτα, ὅσο ἡ ἐξουαλόγητα.

— Ἡ γυναικὲς συγχωροῦν δι-σκολότερα τὰ ἀνδρᾶκα σφάλματα, παρὰ οἱ ἄνδρες τὰ γυναικῆα.